

MIDNIGHT

NADAT IK VOOR het eerst met Poppy naar bed was geweest, had ik gehuild. We waren allebei zestien en ik was al verliefd op haar sinds ik een klein jongetje was, toen ik nog stripboeken over monsters las en veel te veel tijd besteedde aan het oefenen van mijn goocheltrucs omdat ik goochelaar wilde worden.

Ze zeggen dat je op die leeftijd nog geen liefde kunt voelen. Maar ik voelde die wel. Voor Poppy.

Ze was het buurmeisje dat om haar bloedende knieën lachte als ze van haar fiets viel. Ze was de heldin van de buurt die spelletjes ‘Heksenjacht’ organiseerde en iedereen overhaalde mee te doen. Ze was de koningin van de school, die op een dag tijdens de wiskundeles haar arm uitstak, Holly Truebloods dikke, witblonde haar vastgreep en het bij haar hoofd-huid afknipte terwijl Holly het uitgilde. Alleen maar omdat iemand had gezegd dat Holly mooier haar had dan zij.

Dat was Poppy.

Toen we met elkaar naar bed waren geweest, had ik moeten huilen. Een klein beetje maar, omdat mijn hart haast overstroomde, niet meer dan een paar kleine traantjes. Poppy had me van zich af geduwd, ze was opgestaan en in lachen uitgebarsten. Het was geen aardige lach geweest. Geen ‘we hebben HET aan elkaar verloren, wat stout, wat fantastisch, nu we dit Belangrijke Ding voor het eerst samen hebben gedaan zal ik voor altijd van je houden’-lach.

Nee, het was eerder een ‘is dit alles? En daar moet je nog om huilen ook?’-lach.

Poppy liet haar lange, bleke ledematen in haar lichtgele jurk glijden, alsof er melk in gesmolten boter werd gegoten. In die tijd was ze magerder en had ze nog geen beha nodig. Ze stond voor de lamp, met haar gezicht naar me toe, en de lichtstraal scheen door haar dunne zomer-kleding, waardoor dat betoverende deel tussen haar benen zich zo aftekende dat ik er later nog heel vaak aan zou terugdenken, tot ik er gek van werd.

‘Midnight, in je examenjaar zal je de knapste jongen van de school zijn.’ Poppy legde haar ellebogen op de vensterbank en staaarde het donker in. Onze berglucht was ijl maar schoon en ’s avonds rook hij nog lekkerder dan overdag. Pijnbomen, jeneverbessen en aarde. De geuren van de nacht vermengden zich met de geur van jasmijn – Poppy had een glazen flesje uit haar broekzak gehaald en depte parfum op haar oorlelletjes en polsen.

‘Daarom mocht jij de eerste zijn. Eigenlijk wilde ik hém die eer geven. Hij is de enige jongen van wie ik ooit zal houden. Maar jij weet niets over hem, en ik ga je ook niets vertellen.’

Mijn hart stond stil. Begon weer te kloppen. ‘Poppy.’ Mijn stem klonk irritant zwak en zacht.

Ze tikte op de vensterbank en negeerde me.

Buiten klonk de schreeuw van een uil.

Poppy zwiepte haar blonde haar over haar schouder op die slungelige, onhandige manier waarop ze zich toen nog bewoog. Aan het begin van het schooljaar was daar niets meer van over – toen was ze een en al geslepen elegantie en kille, precieze bewegingen.

‘En nu kan niemand beweren dat ik geen smaak heb, Midnight Hunt, zelfs niet toen ik jong was. Op je achttiende zal je zo mooi zijn dat meisjes zullen smelten als ze alleen al naar je kijken, naar je lange zwarte wimpers, je glanzende bruine haar, je felblauwe ogen. Maar jij was mijn eerste en ik was jou eerste. Dat was een goede zet, van mijn kant. Een briljante zet.’

Toen kwam het jaar waarin ik achter Poppy aan liep, met een hart vol poëzie en liefde, zo veel dat het bijna uit elkaar barstte, maar het drong niet tot me door dat ik niets voor haar betekende, hoe vaak ze ook in mijn armen lag en me daarna uitlachte. Hoe vaak ze me ook belachelijk maakte als haar vrienden erbij waren. Hoe vaak ik ook tegen haar zei dat ik van haar hield en ze dat niet terugzei. Geen enkele keer. Niet eens bijna.

WINK

IEDER VERHAAL HEEFT een Held nodig.

Op de dag dat Midnight naast ons kwam wonen las Mim het in mijn thee. Ze leunde naar voren, streek mijn haar uit mijn gezicht, nam me bij mijn kin en zei: 'Jouw verhaal kan elk moment beginnen, en het start met de jongen die dozen naar dat scheefgezakte oude huis aan de overkant sjouwt.'

Ik wist dat Mim gelijk had over Midnight, want de theebladeren zeiden ook dat de grote haan die nacht bloederig aan zijn einde zou komen. En die werd inderdaad door een vos te grazen genomen. We vonden hem de volgende ochtend, zijn zachte veren waren stijf van het bloed en zijn lijfje lag gebroken naast onze rode kruiwagen, zoals die ene in dat gedicht.

POPPY

IK WERD VERLIEFD op Leaf Bell toen hij DeeDee Ruffler in elkaar beukte.

DeeDee was de grootste pestkop van de school en hij was de eerste en enige leerling die haar terugpakte. Ik ben ook een pestkop, dus misschien had je verwacht dat ik aan haar kant zou staan, maar dat is niet zo.

DeeDee was een klein, asociaal, onbetekenend kind, en vreselijk gemeen. Ze had een sterk, dom lichaam, een nietszeggend, rond gezicht en

een gemene, raspende stem. Ze had Leaf al eerder uitgedaagd – ze had hem voor allerlei dingen uitgemaakt: loser, vuurtoren, skelet, viezerik, imbeciel – maar daar had hij alleen maar om moeten lachen. Maar toen ze dat brugklassertje, Fleet Park, een ‘flikker-poepchinees met spleet-ogen’ had genoemd en Fleet in huilen was uitgebarsten, was er iets bij Leaf geknapt. Hij had DeeDee op de betonnen traptreden voor de school in coma geslagen. Tegen het decor van de besneeuwde bergen had hij zijn knieën op haar borst gedrukt en haar achterhoofd tegen het beton gebeukt. Haar borsten hadden heen en weer geschud en zijn rode haar had rond zijn slungelige schouders gezwaaid.

Die dag was mijn hart drie keer zo groot geworden.

Nadat Leaf DeeDee's hoofd had verbrijzeld was ze nooit meer de oude geworden. Voor het vak Wetenschap voor de Moderne Vrouw had ik gelezen over mensen die een lobotomie hadden gehad, en daar leek ze nu op: afstandelijk, onverschillig en nutteloos.

Dat gevecht had geen gevolgen voor Leaf. Niets had ooit gevolgen voor hem, en voor mij ook niet. Trouwens, iedereen was DeeDee spuugzat, zelfs de leraren – vooral de leraren. Tegen hen was ze net zo gemeen als tegen ons.

Ik had ook een kwaadaardig, gemeen trekje. Ik weet niet waardoor dat kwam en het was ook geen eigenschap waar ik op zat te wachten, net zomin als ik op grote voeten, muizig bruin haar of een varkensneusje zat te wachten.

Maar het zou wat. Als ik zou zijn geboren met een varkensneusje, dan zou ik er trots op zijn, net zoals ik nu trots was op mijn wrede, gemene karakter.

Leaf was de eerste die mijn ware aard zag. Zelfs als klein meisje was ik al bloedmooi geweest. Ik zag eruit als een engeltje: volle lippen, blozende

wangen, fijne jukbeenderen en blonde lokken. Iedereen hield van me en ik hield van mezelf. Ik kreeg en deed wat ik wilde, maar toch vonden mensen het een eer om me te kennen.

Niemand zal ooit toegeven dat hij oppervlakkig is, vraag maar eens rond, dat zal iedereen ontkennen. Maar ik ben het levende bewijs van hun oppervlakkigheid, want zelfs als ik een moord zou plegen zou mijn knappe verschijning er nog voor zorgen dat ik werd vrijgesproken.

Maar Leaf keek door die knappe verschijning heen, hij keek er dwars doorheen.

Ik was veertien toen Leaf Bell op de trap voor de school een lobotomie uitvoerde op DeeDee, en ik was vijftien toen ik achter hem aan liep naar zijn huis en hem op de hooizolder probeerde te zoenen. Hij lachte me recht in mijn gezicht uit, zei dat ik lelijk was vanbinnen en liet me alleen achter in het hooi.

IEDER VERHAAL HEEFT een Schurk nodig.

De Schurk is net zo belangrijk als de Held. Misschien wel belangrijker. Ik heb een heleboel boeken gelezen – sommige hardop aan de Wezen, sommige gewoon zelf. En al die boeken hadden een Schurk. De Witte Heks. De Boze Heks. Bill Sykes. Sauron. Mr. Hyde. Mrs. Danvers. Iago. Grendel.

Ook zonder Mim en haar theebladeren wist ik wie de Schurk van mijn verhaal was. De Schurk had blond haar en had de macht over het hart

van de Held. Ze had tanden en klauwen en een zilveren tong, net als de duivel met de mooie praatjes in *As en onheil*.

MIDNIGHT

IK HAD EEN oudere broer. Een halfbroer. Hij heette Alabama (uitleg volgt) en hij woonde met onze moeder in Lourmarin, Frankrijk. Mijn ouders waren niet gescheiden. Ze woonden alleen niet meer bij elkaar. Mijn moeder schreef historische detectives en twee jaar geleden, midden in een sneeuwstorm, had ze besloten dat ze die zou blijven schrijven, maar dan wel in Frankrijk. Mijn vader had zuchtend zijn schouders opgehaald, en toen was ze vertrokken. En Alabama was met haar meegegaan. Hij was altijd al haar lievelingszoon geweest, waarschijnlijk omdat zijn vader mijn moeders ware liefde was. Alabama's vader was half Muscogee-, half Choctaw-indiaan. Hij was teruggegaan naar Alabama – de staat, niet mijn broer – voordat mijn broer ook maar was geboren. Toen was mijn vader verschenen, met zijn grote hart en een zwak voor wezens in nood. Hij was met mijn zwangere moeder getrouwd, en de rest is geschiedenis.

Totdat ze vorige winter als een soort zigeunerin met mijn broer naar het land van druiven en kaas was vertrokken.

Mijn vader had het saai, grote huis met drie slaapkamers en drie badkamers waarin ik mijn hele jeugd had gewoond verkocht en ons verhuisd naar een afbrokkelend, krakend, oud huis met vijf slaapkamers en één badkamer buiten het dorp.

Twee hectare grond, een appelboomgaard, een bruisend, borrelend beekje. Net op tijd voor de zomer.

En dat vond ik helemaal niet erg. Echt niet.

Het huis stond drie kilometer buiten het dorp – drie kilometer buiten Broken Bridge, met zijn victoriaanse huizen, geplaveide straten, dure, chique restaurants en hordes skiënde sneeuwliefhebbers in de winter.

En het stond drie heerlijke, prachtige kilometers bij Poppy vandaan.

Er zou niet langer midden in de nacht zachtjes op mijn raam worden getikt door het meisje van drie huizen verderop. Poppy zou niet langer lachend over mijn vensterbank en in mijn bed klimmen. Ik zou niet langer niet weten wiens aftershave ik op de voorkant van haar T-shirt rook.

Ik had er genoeg van alles wat ze deed braaf te slikken. En dit oude huis, dat tussen appelbomen en pijnbomen in een donkere, vergeten hoek van de bergen stond... dit huis was de eerste stap naar mijn bevrijding.

Mijn bevrijding van Poppy.

POPPY

ALS LEAF EROM had gevraagd, zou ik het hem meteen hebben gegeven, maar omdat hij het niet vroeg, gaf ik het maar aan Midnight.

Midnight en zijn grote, treurige ogen, zijn hart dat uit zijn borstkas hangt, het gezucht, de tederheid, de kussen. Daar haatte ik hem om, ik haatte, haatte hem.

Haatte, haatte, haatte, haatte hem.

Mijn ouders dachten dat ik nog maagd was. Ze hadden het in mijn bijzijn nooit over seks; ze weigerden toe te geven dat ik volwassen was, want ze wilden dat ik voor altijd hun stomme kleine engeltje zou blijven, en dat maakte me razend, razend, rázend, de hele, hele tijd. Ik droeg de kortste rokjes en de topjes met het diepste décolleté die ik kon vinden. O, ze wrongen zich in de vreemdste bochten om een stukje van mijn lichaam te vinden dat niets met seks te maken had, zodat ze me konden blijven zien als het meisje dat ik vroeger was.

Mijn ouders gaven me nog steeds poppen. Poppen die op me leken: blond, grote ogen en dikke rode lippen. Als er weer een doos op de keukentafel stond, ingepakt in roze papier en met mijn naam erop, wist ik dat ik 's avonds weer onder Midnights raam zou staan, dat ik net zo lang zou tik-tik-tikken tot hij me naar binnen liet en ik aan mezelf kon bewijzen dat ik echt geen engeltje was.

De meeste mannen leven in stille wanhoop. Dat zei Leaf vaak. Dat was een uitspraak van een of andere boomknuffelende hippie die een miljoen jaar geleden een saai leven in de bossen leefde. Leaf dacht waarschijnlijk dat het mijn ogen zou openen, dat het mijn dagdromen zou verbreken en me dichterbij een verborgen deel van mijn innerlijk zou brengen, maar het bezorgde me alleen maar de neiging om al mijn kleren van mijn lijf te rukken en schreeuwend door de straten te rennen.

Als ik in wanhoop zou leven, dan zou die wanhoop luidruchtig zijn, niet stil.

WINK

IK KEEK HOE de Held dozen het vroegere huis van Lucy Rish binnen-droeg. Ik stond bij een appelboom en het duurde lang voor hij me zag. Als ik niet wilde dat iemand me zag, kon ik goed ongezien blijven. Het boek *Sluipers en schaduwen* had me geleerd hoe ik stil en onzichtbaar kon blijven.

Ik had *Sluipers en schaduwen* niet aan mijn broertjes en zusjes laten zien. Ik wilde niet dat ze zouden leren hoe ze zich op klaarlichte dag konden verstoppen. Nog niet.

Ik hoopte dat de Held het fijn zou vinden in zijn nieuwe huis. Lucy had het er niet fijn gevonden. Ze was een gemeen, bijgelovig oud vrouwtje geweest dat ons heksen had genoemd en naar haar rozenkrans had gegrepen als ze ons zag. En ze had appels naar de Wezen gegooid als ze te dicht bij haar gazon speelden. Haar man was aardig geweest, die had altijd vanaf de overkant naar ons geglimlacht, maar hij was drie jaar geleden overleden. Felix denkt dat Lucy hem heeft vergiftigd, maar ik weet niet of ik dat geloof. Veel oude mensen gaan dood zonder hulp van vergif.

MIDNIGHT

TOEN IK OPKEEK stond ze plotseling onder aan de traptreden naar het huis, ze droeg een groen bloesje en een grote bruine tuinbroek met

enorme aardbeien op de gespen. Ze was gekleed als een kind, niet als een zeventienjarige. De tuinbroek was smerig en te groot voor haar tengerere lijf.

Wink was een van de beruchte Bell-kinderen. Daar leken er ontelbaar veel van te zijn en niemand wist hoeveel het er precies waren.

Maar nu woonde ik naast hen, dus misschien zou ik erachter kunnen komen. Misschien zou dat deze zomer mijn tweede doel worden, zo dus:

1. Poppy uit mijn hoofd zetten. Voorgoed.
2. De Bell-kinderen tellen.

Op de basisschool werd Wink Bell achter haar rug om Feral Bell genoemd, omdat ze haar haar nooit leek te kammen en haar kleren altijd een beetje vies waren. ‘Feral’, verwilderd, was een ingewikkeld woord voor kleine kinderen, dus achteraf vermoed ik dat de bijnaam was bedacht door een zure leraar. Wink werd af en toe nog steeds Feral genoemd, maar dat leek ze niet eens te merken, laat staan dat ze het erg vond.

Alle Bell-kinderen hadden rare namen, net als ik en Alabama, en alleen al daarom had ik me altijd tot hen aangetrokken gevoeld.

Ik verplaatste de doos met boeken naar mijn andere arm en staarde naar Wink. Haar rode haar hing in lange, strakke pijpenkrullen over haar dunne schouders en ze had sproeten op haar neus, haar wangen en ongeveer alle andere delen van haar lichaam. Haar ogen waren groot en groen en... onschuldig. Zo keken niemands ogen meer. In ieder geval niet op mijn leeftijd. Onze ogen werden volwassen, verloren hun geloof in magie en kregen interesse in seks. Maar de ogen van Feral... haar ogen hadden nog steeds een dromerige, verwarde glans, alsof ze was verdwaald in een sprookjesbos.

‘Je lijkt op iemand,’ zei Wink.

Ik zette de doos op de veranda en waarschijnlijk zag Wink dat als een

uitnodiging, want ze liep de trap treden op en ging voor me staan. Haar hoofd kwam nauwelijks tot mijn schouder.

‘Je lijkt op iemand,’ herhaalde ze.

Op school vonden ze Wink maar raar. Meer dan raar. Als een leerling ook maar een tikkeltje vreemd was, liep hij al gevaar belachelijk te worden gemaakt. Misschien kende diegene te veel citaten uit *Star Wars*, praatte hij in zichzelf, woonde hij in een piepklein hutje in de bergen, rook hij naar kelder of pakte hij iedere mogelijke kans aan om een goocheltruc te doen omdat hij goochelaar wilde worden. Dat soort leerlingen konden worden gepest. Worden uitgelachen. Aan het huilen worden gemaakt. Maar dat gold niet voor Wink. Bij Wink en haar broertjes en zusjes hadden de pestkoppen het allang opgegeven. De Bells waren gewoonweg niet voor schut te zetten – ze schaamden zich nergens voor. En ze waren nergens bang voor. Uiteindelijk waren de pestkoppen verveeld geraakt en hadden ze makkelijker slachtoffers gezocht.

Wink had een oudere broer die Leaf heette. Hij was vorig jaar geslaagd, maar toen hij nog op de middelbare school zat was werkelijk iedereen bang voor hem geweest. Leaf had kalme, groene ogen en donkerrood haar: zo krullend als Winks haar was, zo steil was het zijne. Hij was lang en mager en je had nooit kunnen vermoeden dat hij mensen volledig tot moes kon slaan. Maar dat deed hij wel. Heel vaak. Iedereen was op zijn hoede voor Leafs korte lontje, zelfs de leraren.

Iedereen zei dat de Bell-kinderen heksen en rare snuiters waren. En iedereen liet hen met rust. Dat leken ze prettig te vinden – meestal dan.

Dus waarom stond Wink nu op mijn veranda naar me te staren en leek ze niet van plan snel weer te vertrekken?

Wink stak haar hand in een zak van haar tuinbroek. De zak was zo diep dat haar hele arm erin verdween. Toen ze haar hand weer

tevoorschijn haalde, had ze een boekje vast. Ze bladerde erin, vond wat ze zocht en gaf het boekje aan mij. Het boekje was oud en viel bijna uit elkaar. Wink hield het open bij een tekening van een jongen met een zwaard langs zijn zij. De jongen stond op een heuvel en keek naar een kasteel van donkere stenen dat voor een paar dreigende bergen stond. Het leek alsof hij ergens op wachtte... alsof hij wachtte tot er iets naar buiten zou komen om hem te doden.

‘Dat is Dief,’ zei Wink en ze wees met een van haar korte, met sproeten bezaaide vingers naar de jongen. ‘Hij doodt het Ding in de Diepte in een gevecht, met het zwaard dat zijn vader hem heeft nagelaten.’ Ze tikte op de bladzijde. ‘Zie je zijn bruine krullen? En zijn droevige blauwe ogen? Je lijkt op hem.’

Ik keek weer naar de tekening en toen weer naar Wink. ‘Dank je,’ zei ik, al wist ik niet zeker of ze het als compliment bedoelde.

Ze knikte, een beetje ernstig, en stopte het boek weer in haar diepe zak. ‘Heb je *Het Ding in de Diepte* weleens gelezen?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dat boek heb ik al heel vaak aan de Wezen voorgelezen. Zo noem ik mijn broertjes en zusjes, “de Wezen”, omdat het er zo veel zijn en we geen vader meer hebben. We hebben wel een moeder, dus het zijn geen échte wezen, maar omdat die altijd theebladeren en tarotkaarten aan het lezen is, moeten we ons meestal zelf redden.’

Wink zween even.

‘Daarom staan er vaak onbekende auto’s op onze oprit. Een onbekende auto betekent dat er iemand is en dat ze zijn kaarten leest.’

Wink zween. Weer. Ze had geen haast.

‘Mim heeft mijn theebladeren ook gelezen en toen zei ze dat wij samen een verhaal hebben. Ik vraag me af of dat verhaal zal lijken op *Het*

Ding in de Diepte, aangezien je op Dief lijkt.’

Wink haalde diep adem, blies weer uit, stak haar handen in haar zakken en zweeg. Een briesje tilde haar dikke haar van haar schouders. Nu ze klaar was met haar lange toespraak leek ze het prettig te vinden om simpelweg zwijgend tegenover elkaar te staan.

Ik wist nog niet precies hoe ik met Wink moest praten. Dat zou ik later nog wel leren. Maar zelfs nu vond ik haar aanwezigheid op de een of andere manier al rustgevend. De seconden tikten voorbij en ik luisterde naar de kabbelende beek bij de appelboomgaard en het gestommel van mijn vader die binnen onze spullen uitpakte. Met Wink in de buurt voelde het op de een of andere manier alsof je alleen was maar dan niet, je weet wel, eenzaam.

Uiteindelijk besepte ik dat ik me zo vredig voelde omdat Wink me niet in een hokje probeerde te stoppen. Ze probeerde niet te bepalen of ik sexy, cool, grappig of populair was. Ze stond voor me en liet me gewoonweg zijn wie ik was. En dat had nog nooit iemand gedaan, behalve misschien mijn ouders en Alabama.

‘En, wat gebeurt er in het boek?’ vroeg ik na een paar minuten vol briesjes, krullen, tuinbroeken en een niet-beoordelende, prettige, vredige stilte. ‘Wat gebeurt er met Dief?’

‘Er is een monster in de vorm van een heel knappe vrouw. Het monster doodt mensen. Kinderen, ouderen, alles en iedereen. Ze probeert het meisje waar Dief van houdt te doden. Hij vecht met het monster en hij doodt haar, want hij is de held. Hij behaalt een grote overwinning. En daalt af naar het duister. Hij moet hints en raadsels oplossen, en zijn kracht en intelligentie worden op de proef gesteld. Er is verlossing, en er zijn gevolgen en een lang-en-gelukkig.’

Ik heb ook veel boeken gelezen. Meer dan ik aan iemand, met

uitzondering van mijn vader, wil laten merken. Vooral het afgelopen jaar heb ik veel gelezen. Mijn dagen bestonden uit het schuifelen van les naar les en het weggagen van mijn vrienden met mijn stemmingswisselingen en onophoudelijke ge-Poppy dit en ge-Poppy dat, en met mijn liefde, liefde, liefde, liefde, steeds weer mijn liefde voor dat blonde meisje dat af en toe tussen de lessen door mijn hand vasthield en me soms op mijn mond kuste als niemand keek, maar die me meestal negeerde, die me achter haar aan liet lopen en me haar naam liet roepen, maar weigerde zich om te draaien.

Maar mijn nachten, die waarin Poppy niet op mijn raam klopte, bracht ik door met mijn boeken. Ik las veel sciencefiction en waarschijnlijk meer fantasyboeken over draken dan goed is voor een mens. Ik las de klassiekers: Charles Dickens, *Animal farm* en *Alleen op de wereld*. Ik las zelfs een paar historische romans, detectives en westerns. Het maakte me niet uit. Ik las alles. Alabama was basketbal en veldlopen, was tegen dingen aan leunen en van dingen af springen en populair zijn bij de meisjes. Ik was de lezende broer die graag in rivieren zwom, regenachtige wandeltochten maakte en onder de sterrenhemel zat, maar die nooit bij een sportclub zou gaan. En ik geloof dat ik me daarbij had neergelegd.

Wink en ik staarden elkaar nog altijd aan. Zij leidde dit gesprek, ik liet haar bepalen waar het heen zou gaan. Ze draaide zich om en bekeek de boeken in de doos die ik had gedragen, waardoor ik de kans kreeg de lading lichte sproeten op de binnenkant van haar armen te bekijken, en haar kleine neus, een poppenneusje bijna, haar korte, rechte, lichtrode wimpers en spitse kin.

Op een bepaald moment liep mijn vader langs ons: zijn bruine haar was lang en dik, hij droeg een bril met een metalen montuur en had een ontspannen, zachte tred. Als hij niet las of zeldzame boeken verkocht

aan mensen aan de andere kant van de wereld liep hij graag hard, en door al dat hardlopen bewoog hij zich als een kat. Hij boog voorover om een lamp uit het verhuisbusje te pakken, zette rustig een stap naar achteren, glimlachte, nam de lamp mee naar binnen en liet ons doorgaan met zwijgen.

‘Midnight.’

Een meisjesstem sneed de frisse stilte aan flarden. Ik draaide mijn hoofd met een ruk naar het geluid.

Poppy.

Ze stond aan de rand van het bos aan de andere kant van de weg, aan de rand van het uitgestrekte terrein van de Bells.

Blijkbaar was drie kilometer toch niet genoeg.

Poppy liep langs de rode schuur, de vier bijgebouwen van de Bells en hun oude boerderij met het rode, verzakte dak en de hoge ramen met zwarte luiken. Ze stak de weg over, die eigenlijk niet meer dan grind en onkruid was, zigzagde tussen onze vier heldergroene appelbomen door, liep de houten traptreden naar de veranda op en ging voor Wink staan alsof ze er niet was. Ze droeg een witte, wijd vallende jurk die toch de vormen van haar lichaam volgde en ‘deze jurk was veel te duur’ fluis-terde. Poppy was het verwend, enige kind van twee drukke artsen die hun geld verdienden met het behandelen van de snowboardende be-roemdheden-met-een-doodswens die Broken Bridge iedere winter over-spolden. Ze woonde in een van de grootste huizen van het dorp, zelfs vergeleken met de eindeloze reeks vakantiehuizen van filmsterren en gepensioneerde muzikanten.

Ze haalde een hand door haar haar en glimlachte naar me. ‘Weet je hoeveel tijd het me heeft gekost om hierheen te wandelen? Ik kan niet geloven dat ik het echt heb gedaan.’

Ik keek niet naar haar. Ik keek naar Wink, die zwijgend de traptreden af liep, zich omdraaide, en zo kalm als een middagdutje in de zon naar haar boerderij aan de overkant wandelde.

‘Mijn ouders geven me pas weer een auto als ik mijn diploma heb.’ Poppy duwde haar perfecte lippen in een pruilmondje en merkte niet dat Wink vertrok, alsof ze niet meer dan een geest was. ‘Alleen maar omdat ik de nieuwe Lexus heb meegenomen zonder het eerst te vragen en hem toen bij de brug total loss heb gereden. Jezus. Wat hadden ze dan verwacht?’

Ik negeerde haar. Ik staaarde naar het erf van de Bells en werd afgeleid door het groen-bruin-rode stipje op de ladder tegen de grote schuur die rechts van de witte, bouwvallige boerderij stond.

Wink verdween in de donkere opening van de hooizolder.

Ik kende Wink al mijn hele leven, maar feitelijk had ik haar pas net ontmoet.

Poppy knipte met haar vingers voor mijn gezicht en mijn ogen schoten weer naar haar. Ze zag er geïrriteerd maar knap uit, zoals gewoonlijk, maar deze keer drong dat nauwelijks tot me door. Ik vroeg me af wat Wink op de hooizolder ging doen. Ik vroeg me af of ze de Wezen voor de zoveelste keer *Het Ding in de Diepte* zou voorlezen.

Ik vroeg me af hoe het zou zijn om niet naast Poppy, maar naast een meisje zoals zij te wonen.

Plotseling wou ik, met iedere vezel in mijn lijf, dat ik mijn hele leven in dit oude huis had gewoond, tegenover Wink en de Wezen.

‘Midnight, Midnight, Midnight...’

Poppy bleef mijn naam maar herhalen en de mierzoete stem die me ooit in vuur en vlam had gezet, gaf me nu alleen maar koude rillingen.

Ik scheurde mezelf los van het vredige, surrealistische gevoel dat

Wink me had bezorgd en richtte me eindelijk op het meisje dat voor me stond. ‘Poppy, ga naar huis.’

Poppy knipperde met haar spottende grijze ogen. Heel langzaam. Ze speelde met de dure zakken van haar dure jurk en glimlachte – dat tedere, droevige glimlachje dat ze haast moeiteloos kon omtoveren in een oprecht lijkende lach. ‘Dit is nog niet voorbij, Midnight. Dit is pas voorbij als ik het zeg.’

Ik kon niet eens naar haar kijken. Het vredige Wink-gevoel was totaal verdwenen. Ik voelde niets dan woede. En melancholie.

Poppy hief haar hand en legde hem tegen mijn wang. Haar ogen zetten zich vast in mijn huid en trokken mijn gezicht naar beneden, naar het hare, als een vis aan een hengel.

Ik verzette me. Maar niet zo hevig als ik wilde.

Poppy was gewend om altijd haar zin te krijgen. Dat was het probleem met Poppy.

Ze won. Altijd.